

Familie mødes efter 200 år

TRÆF: Efter otte generationer samledes slægt på den gamle gård og i kirken

Af **Knud Labohn**

knud.labohn@nordjyske.dk

FOULUM: Det er ikke almindeligt blod, der løber i en Bjerregaards årer. Der er lidt af slægtsgårdens muld i det.

Søndag var der et usædvanligt jubilæum på Bjerregaarden ved Foulum nær Ul-lits. Efter en kraftanstrengelse af en efterforskning over flere generationer, blev der samlet op på de efterkommere, historien har spredt ud herfra de sidste 200 år.

Hele otte led er slægten gået igennem, siden Niels Nielsen - der siden også tog navnet Bjerregaard - fik stedet i eje, og selv om en kerne af familien har holdt sig tæt på Dammergaardsvej lige siden, så findes de fjer-neste udløbere mange tusinde kilometer mod vest.

I 1856 udvandrede Anders Nielsen Bjerregaard nemlig til USA: Han var blevet mormon efter en vækkelse og tog til Utah, hvor bevægelsens centrum stadig ligger i Salt Lake City.

De blev siden til to grene, der dårligt nok kendte hinandens eksistens, inden den danske gren af slægten satte dem i forbindelse med hinanden. Et bekendtskab der dog også udbygges omkring bordene i den smukke have, hvor de godt 16 "hjemvendte" amerikanere kunne mærke den danske sommer-sol varme helt ind i generne.

Hvem, hvor, hvornår

Her løber samtalerne rask frem og tilbage over kaffekopper og tallerkener.

Hunden Naja løber logrende til og fra og nyder sin nye store familie. Dog nok en smule skuffet over, at så få vil lege med dens bold.

Men det koster koncentration at holde styr på, hvilken Bjerregaard der gjorde hvad, hvornår, hvor

Sådan ser en familie fra Foulum ud, 200 år efter at den blev skabt på en gård i nærheden. Godt 80 mødte op i kirken, 18 stødte til senere. Kun få meldte afbud. Forrest alderspræsidenten Elisabeth Bjerregaard, 84 år og tipoldebarn af Niels Nielsen Bjerregaard.

FOTO: TORBEN HANSEN

og med hvem. Spørgsmål der er svære at afklare på generationers afstand, men en uudtømmelig kilde til ny viden.

Og masser af nye spørgsmål.

Fortiden bankede på

Fruen på slægtsgården får størstedelen af æren for at det overhovedet har kunnet lade sig gøre at samle over 20 mennesker fordelt på fire lande. Bag hendes efternavn Byrjalsen gemmer pigenavnet Bjerregaard sig.

- I virkeligheden er det min bedstefar, der har lavet størstedelen af arbejdet. Uden det, tror jeg aldrig jeg var kommet så langt, siger Birthe Byrjalsen.

Hun husker stadig en dag i 1965, hvor det pludselig bankede på døren til gården. Udenfor stod en nydelig amerikansk herre, hans

kone og deres tre piger. Ikke nogen familien på gården mente at kende noget til.

- Goddag, vi er i familie sammen, sagde han nærmest. På amerikansk. Vi kiggede bare på ham med åben mund, siger Birthe Byrjalsen.

- Jeg havde slægtspapirer med, så jeg kunne bevise at det var rigtigt, hvad jeg sagde. Så vi blev da også lukket ind til sidst, smiler Keith, der selvfølgelig også er vendt tilbage til den store dag.

- Da vi havde været der nogle timer sagde vi: "Nu må vi tage af sted". Men det kunne der næsten ikke blive tale om. Vi var meget hurtig på bølgelængde, husker hans hustru Margaret.

Bedstefar blev glad

Deres efternavn er Byergo,

og har man før oplevet hvad der kommer ud af en amerikansk mund, når den har bidt i et dansk navn, kan man godt høre, hvordan Bjerregaard er blevet til Byergo. Det krævede dog nogen forklaring og nærlæsning der i 1965.

Besøget gjorde stort indtryk på alle. Men især på Birthes bedstefar, Morten Jensen.

- Han havde gået og tænkt meget over slægten og familien i Amerika, så det var lidt en åbenbaring, at de lige pludselig stod i døren. Når der senere kom brev fra Amerika lyttede han altid ivrigt, når det bliver oversat, siger Birthe Byrjalsen.

Morten Nielsen døde kun to år senere, i 1967. Men der går mange tanker til ham i de her dage, som Morten Nielsen givet havde

drømt om at kunne være med til.

Fortsætter i fremtiden

Tankerne svævede ikke mindst Ikke mindst på Foulums kirkegård, hvor der søndag var dansk-amerikansk gudstjeneste med særlig sigte på familien Bjerregaard.

Godt 50 mødte frem, og tirsdag var Rebildfesten et sikkert og følelsesladet punkt på jubilæets program. Men tankerne om, hvordan man skal bevare forbindelsen i fremtiden, er allerede godt i gang.

- Vi sender en bog om vores hjemstat, så håber vi at det lokker nogle over, siger Elaine, en af Margarets og Keiths døtre, der så Bjerregaarden som små i 1965.

- Og jeg vil bestemt søge at give det videre til mine børn. Man føler sig rig, når

man ved at man har så stor en familie. I USA er det meget usædvanligt at kunne føre sin familie så langt tilbage og kunne mødes med de andre efterkommere, siger den anden datter, Barbara.

Det er nok nødvendigt med målrettet arbejde, hvis forbindelsen skal holdes. Det har familien lært af historien, der har meget lettere ved at sprede end ved at samle.

Alene de to USA-familier glemte på kort tid den anden gren og udviklede sig hurtigt forskelligt. Keith hører til Missouri-grenen - der i øvrigt nu er spredt til Virginia og Washington - de andre bor i staten Utah.

- De hedder også Byergo til efternavn. Men ingen af os andre kan rigtig udtale det som de gør, siger Barbara.